

Секрет успіху – вірний розподіл часу і планомірна праця

[Сергій Періков]

#9-10 от 25.04.2008

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», як місце продовження своєї освіти, я обрав ще у школі, бо мав певні здібності до точних наук, особливо до фізики й математики. Навчання на підготовчих курсах дало мені впевненість у власних знаннях, які і допомогли мені вступити до НТУ«ХПІ» за результатами олімпіад, що проводяться щороку. Зрештою я подав документи на кафедру «Автоматизовані електромеханічні системи», успішно пройшов співбесіду. Так я став студентом. Навчання на перших двох курсах дало фундаментальні знання загальнотехнічних дисциплін, без яких неможливе вивчення спеціальності. Хоч я і кажу «дало», але, згадуючи той час, розумію, що ті знання треба було ще й взяти... Не всім це вдалося.

З викладачів за цей період особливо запам'яталася Валентина Федорівна Мяснікова, яка навчала нас вищої математики. Саме завдяки її наполегливій та самовідданій праці студенти моєї групи не мали проблем із предметами, що базувалися на цій дисципліні. Третій та четвертий курси – це роки здобуття спеціальних знань. Про фундаментальність спеціальної підготовки на кафедрі «Автоматизовані електромеханічні системи» свідчить і те, що у другому турі Всеукраїнської олімпіади з електромеханіки у 2006 році у Дніпродзержинську я посів друге місце.

Справжнім випробуванням став для мене диплом бакалавра, адже до цього часу мені ще не доводилося виконувати самостійно такої об'ємної і складної роботи. Темою мого диплому стала «Розробка індивідуальних і взаємопов'язаних тиристорних електроприводів постійного струму з ітераційною структурою регулювання швидкості та двома автономними каналами». З молодшими читачами, котрі ще не стикалися з дипломним проектуванням, можу поділитися головним секретом успіху... Хоча більшість знайома з ним, але я певен, що далеко не всі керуються та використовують його. Вірний розподіл часу і планомірна праця, без сумніву, приведуть вас до перемоги.

Диплом бакалавра з відзнакою став для мене винагородою за чотири роки нелегкої праці студента. Я обрав магістратуру. І хоча навчальний план магістра і довший на півроку, ніж у

спеціаліста, але магістри отримують спеціальну підготовку, яка в майбутньому дозволяє їм продовжити наукову діяльність, як аспіранти, чи викладачі в рідному навчальному закладі, з яким більшість і пов'язує своє майбутнє. Адже хто краще зможе пояснити студентам спеціальність, ніж той хто сам був студентом цієї спеціальності? Сьогодні я працюю уже над другою у своєму житті дипломною роботою.

Її тема: «Дослідження динамічних режимів електроприводу намотувально-розмотувального механізму з інтелектуальним управлінням». У рамках цієї роботи виконується проект модернізації діючого розмотувального механізму в Маріуполі із заміною дорогого в експлуатації двигуна постійного на двигун перемінного струму з перетворювачем частоти. Необхідність цієї роботи неможливо переоцінити, адже в Україні немає на сьогодні жодного розмотувального чи намотувального механізму на станах холодної прокатки, де б використовувався дешевий та надійний асинхронний двигун з короткозамкнений ротором. Ускладнює задачу ще й те, що управляючою координатою є не швидкість, а момент, котрий має змінюватись в процесі розмотування.

Для досліджень знадобилася детальна математична модель складної електромеханічної системи «розмотувальний механізм – привод першої кліті», яку довелося також розробляти в рамках дипломного проектування.

Врешті можу відзначити, що навчання в Національному технічному університеті «Харківській політехнічний інститут» зробило мене справжнім фахівцем в обраній галузі. Також хочу подякувати людям, які брали безпосередню участь у моєму становленні. Серед них – викладачі університету та кафедри «Автоматизовані електромеханічні системи». Особлива подяка д. т. н. Леоніду Володимировичу Акімову, професору, який зумів нам пояснити сутність управління електромеханічними системами, а також завідувачу кафедри, д. т. н., моєму науковому керівникові при виконанні магістерської роботи Володимиру Борисовичу Клепікову. Щодо майбутнього, то маю надію отримати відповідальну роботу, на якій би міг реалізувати отримані знання задля процвітання української нації.